

Við John og Hallu í Australia

Tey vitja á einum risastórum neytagarði, sum er eins stórur og helvtin av Føroyum. Leiðin gongur eisini til víðagitnu sandoynna Fraser, sum er tann størsta av sínum slag í heiminum. Vit prenta í dag seinna part av frásøgnini úr Australia hjá teimum báðum fjakkarunum John Thomsen úr Havn og Hallu Poulsen úr Froðba

Nú vóru longu trýggjar vikur farnar av okkara seks vikum í Australia, og vit vóru enn heilt har norðuri. Nú fór tað at ganga eitt sindur skjótari. Á veg suðureftir við Oz-bussinum »millumlendu« vit í Airlei Beach eina nátt, og har hittu vit av tilvild ein annan føroyskan fjakkara, Heiði Dalfoss úr Havn. Hon hevði verið í New Zealandi í 3 mánaðir og var nú á veg norður eftir framvið eysturstrondini. Vit høvdu eitt hugnaligt prát um fjakking, men skiltust longu morgunin eftir.

Á neytagarði í Dingo

Næsti steðgur á leiðini var á einum risastórum bóndagarði, ella rættari neytagarði. Staðið æt Dingo eftir tí villa australska hundinum, og garðurin var 30.000 acres, sum vit hava fingið til at verða uml. 750 km². Tað er meira enn

helvtin av øllum Føroyum, og tá hann fortaldi okkum, at stiklongdin rundanum er 1200 km, trúðu vit ikki okkara oyrum. Tað merkir, at teir lættliga kundu stikað allar Føroyar inni, og tá hevði tað enn tá lopið av! Tíbetur er góðskan á stikpelunum sera góð; teir halda vanliga í umleið 40 ár.

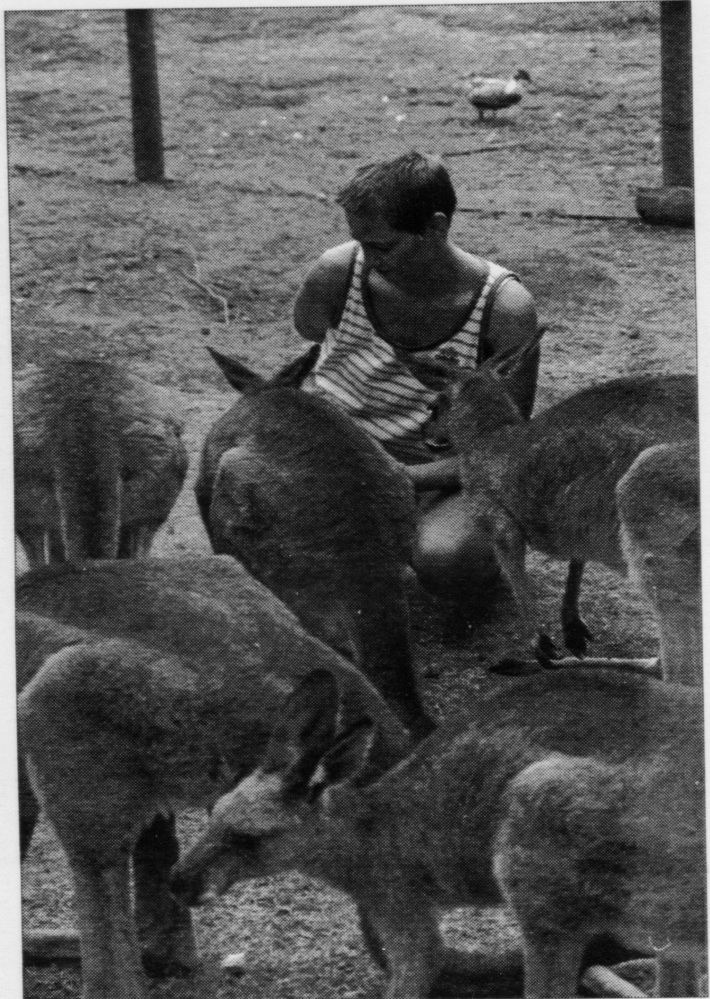
Garðurin hevur bara kjøtneyt, 3000 stk., og maðurin, ið greiddi okkum frá, segði, at slagið æt Brahman neyt. Tey skulu vera serliga sterk og hóska væl til tað heita, turra veðurlagið. Hann gjørdi nógv burturúr at greiða okkum frá, hvussu teir geldu teir ungu kálvarnar, og hvørjum teir hugdu eftir og føldu uppá, tá teir keyptu nýggjar tarvar, men likamikið við tí! Eisini visti hann okkum eitt serligt slag av grasi, sum var komið úr India, og hevði beint fyri øllum seyðahaldinum í

statinum Queenslandi. Tá tað gjørdist vátt, boraði tað seg inn ígjøgnum ullina og húðina hjá seyðinum, og fór inn í blóðrenslid og upp í heilan, har tað til seinast drap seyðin.

Böndurnir kundu ikki finna út av, hvat tað var, sum gjørdi, at seyðurin doyði, og teir fóru á húsagang ein fyri og annar eftir. Tað hevur ikki verið seyðahald her síðan, og í dag hevði tað als ikki borið til, tí grasið er allastaðni. Vit hugsadu um, hvat hevði hent, um tað endaði í Føroyum, hetta lögna gras. Tað hevði verið ræðuligt.

Hetta nervar tó ikki neytini, uttan tey finga tað í eygað. Tá kundi tað enda við, at tey vórdu skotin.

Sjálvt um garðurin er so stórur, hava teir bert 30 vatnbrunnar, og frá 92 - 96 høvdu teir eina langa turrtíð. Tá tornaðu 28 av brunnum

um upp, og tey vóru um at fara á húsagang. So funnu tey uppá at bjóða ferðafólki runt, og hetta er nú ein ógvuliga týðandi partur av figgingini av garðinum. Eftir hetta hildu tey eisini, at tey máttu finna fleiri vatngoymslur á ognini, men av tí at tað var sera dyrt at gera royndarboringar, lupu tey út í orð, at gass var í undirgrundini. Hetta frættist skjótt, og skjótt vóru feløg á staðnum og vildu gera royndarboringar. Tey søgdu vælkominn, og aftaná 600 ókeypiss boringar, har tey sjálvsagt ikki funnu nakað gass, høvdu tey bara rakt við vatn fyra ferðir, so tað eru harðar treytir at arbeiða undir.

Sandoyggin Fraser

Aftaná læruríka steðgin í Dingo, komu vit til býin Hervey Bay. Hiðani skuldu vit sigla út á oynna Fraser, eitt annað av stoltleikum australianna. Hetta er ein sandoyggi burturav, og samstundis tann størsta av slagnum í heiminum. Eisini er hetta einasta stað í heiminum, har regnskógur veksur upp úr sandi, søgdu tey okkum. Oyggin er 120 km long og 15 km breið. Við undantaki av fyra stöðum, har grót finst, er hon sum sagt bert sandur, og gerst í

stöðum 200 m høg. Oyggin er fjald av ymiskum vøkstri, mest regnskógi, men í ávís-um stöðum finnast stórar sandfløtur, ið vaksa, minka ella flyta seg sum vindurin blæs. Hóast ongir vegir eru herúti, vitja yvir 20.000 akfør oynna hvørt ár. Hetta eru alt fyrstahjólstrekkir bilar, og teir hava í meðal 6-8 fólk við. Flest øll fara út á Fraser í 2-3 dagar, júst sum vit gjørdur. Vit vóru 8 fólk í okkara jeep'i, og vóru væl-útgjörð til at klára okkum úti í tí villu náttúruni í tær nætur. Komin á oynna hildu vit beina leið til kendasta vatn á oynni, Lake McKenzie. Vit høvdu sæð myndir av tí áðrenn, men tær sóu so óveruligar út, at vit máttu fara at kanna hetta nærri. Sum vit komu hoppandi eftir í holu vegnum gjøgnum jungluna, sóu vit knappliga ein lögna himmalbláan lit millum tróini. Síðani kom ein hvít - kritahvít - strond eisini spakuliga til sjóndar, og tá vistu vit, at myndirnar høvdu veruliga talað satt. Hetta var tann bláasti blái litur vit hava sæð, og inni við strondina fór hann yvir í ljósagrønt, orsakað av sandbotninum. Sandurin var sum dust so finur. Vit finga at vita, at hetta er finasti sandur, ið finst, 98% reint silikone.

Hann kann brúkast til at reinsa húðina, er góður at vaska hár við, og um tú gníggjar tína gomlu svørtu silvurketu við honum, gerst hon skínandi nýggi aftur. Eitt er so heilt vist, tær myndirnar verða einastandandi flottar. Vit hugnaðu okkum so her við at svimja, gníggja sand í húð og hár, og drekka tað reina bláa vatnið. Løgin kensla at svimja runt við opnum munn og bara svølgja við góðari samvitsku! Vatnið var partur av »The Tablelands«, sum er kelduvatnið undir jørdini. Her var tað bara komið upp til yvirflata. Tað er regnvatn, sum er síðað gjøgnum tann fina sandin, og tí er so reint.

Tjaldadust

Ringt var at fara víðari frá einum sovorðnum stað, men vit máttu skunda okkum eitt sindur, tí til ber bert at koyra eftir tí longu eysturstrondini í sjóru. Hetta var neyðugt fyri at koma norður til staðið, har vit høvdu ætlað okkum at sláa teltini upp. Komin nokunlunda upp á pláss, gingu vit niðan á ein stóran klett, har útsýnið var sera gott út yvir havið. Vatnið var so klárt, at vit sóu tvær skjaldbökur og onkrar stórar fiskar svimja runt undir okkum. Onkuntíð

